

Fastlegeordningen

– fortsatt ung og i utvikling

Utposten setter i dette nummer fokus på allmennmedisinens utvikling i tiden fremover. Nylig var vi med på et inspirerende møte om prosjekt *Allmennmedisin 2020*. Både møtet og artiklene fra lederne i Allmennlegeforeningen og Norsk forening for allmennmedisin er forbillig fremtidsrettet. Litt vil jeg likevel «syta og klaga», men kun forbigående: Jeg vil også rette et forhåpentligvis friskt, ungt blikk mot løsninger, rekruttering og fagets innhold.

Vi har sett at allmennleger stadig har fått nye, store oppgaver som vi skal løse. Samtidig er samfunnet blitt mer kontrollorientert. Dokumentasjon og oppfølging av prosedyrer har fått en mer fremtredende plass, medikamentell forebygging av sykdom tar en stadig større del av vår arbeidsdag, samhandling med omsorgstjenesten og NAV og en aldrende befolkning krever også mye, mens vi er omtrent like mange legehoder og legehender som på begynnelsen av 80-tallet. Antall leger i spesialisthelsetjenesten er i samme periode doblet, slik vi kan lese i artikkelen bak i bladet. Vi får høre at vi er ryggraden, grunnmuren og fundamentet i helsetjenesten, mens nesten alle legeressursene går til spesialisthelsetjenesten.

Allmennlegene inviteres i for liten grad med til planlegging og gjennomføring av viktige prosjekter som omhandler våre oppgaver og setter premissene for vår fremtid. Men vi må også selv ta en mer aktiv rolle og melde oss på.

Fastlegeordningen (FLO) er hyllet «av alle» som vellykket. Også allmennlegene sier at FLO er bra, men når oppgavene blir større enn vi orker – og det vi gjør blir tatt som en selvfølge – er det vanskelig å strekke seg, løfte seg og se ut og videre. Nettopp her kommer prosjekt 2020 som et nytt håp.

Unge leger må på banen, og fortelle hva som skal til for å få allmennmedisin til å virke forlokkende. Sannsynligvis må vi ha en forutsigbar, trygg inngangsport med velorganisert veiledning og utviklingsmuligheter. Det betyr at både rammene for veiledning og spesialistutdanning bør endres. Attraktive utdanningsstillinger bør opprettes i kommunene. Allmennlegen som en sentral aktør i teamet rundt pasienter med sammensatte lidelser og syke og gamle, trenger bedre rammevilkår – både når pasientene bor hjemme og når de er på sykehjem.

Samhandling innad i kommunene og utvikling av samfunnsmedisinen må få nye og kreative løsninger. Samhandling på tvers av linjene er under utvikling, bl.a. gjennom praksiskonsulentordningen (PKO), men denne må også utvikles og bygges videre.

Skal vi være med å utvikle faget ved forskning og ledelse, eller skal vi halse etter spesialisthelsetjenesten på deres premisser?

Nei, vi skal heller gi dem våre premisser slik at en felles forståelse kan gi den beste løsningen for pasientene. Forutsetningen er: **Vi må bli mange flere!**

Karin Frydenberg